

[Tholstrup.]

op af det radikale venstres program. Det er selvfølgelig ikke morsomt at høre en sådan oplæsning, når man i den grad er i modstrid med sit eget program. Men jeg vil tillade mig at gå et skridt videre og læse et par linier til:

„Finanstoldskatten og indenlandske vareafgifter ophæves, og beskyttelsestolden nedsættes gradvis, således at den i løbet af et kortere åremål helt bortfalder“.

Dernæst siger det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at man i Annecy prøver på at handle sig til, at andre nedsætter tolden. Det vil altså sige, at man prøver på at optræde som stærk mand efter de gode gammeldags principper på dette område. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er her fuldt på linie med de konservative, når det drejer sig om toldpolitik.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Møller har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Møller: Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ikke vil blive overrasket, når jeg siger, at jeg er skuffet over ham ved denne lejlighed. Det ærede medlem plejer jo altid at lægge sin argumentation så højt op, at det er vanskeligt for andre at se fejlene i den. Det forekommer mig ikke, at det er lykkedes ham i dag. Når han f. eks. anfører grundforbedringslån som et udtryk for, at landbruget forlængst har bevæget sig i samme retning, som dette lovforslag nu vil bevæge udviklingen, er det at gå over, hvor gærdet er lavest. Grundforbedringsloven og en lang række andre foranstaltninger, hvorved staten støtter landbruget, yder en støtte til den enkelte, som regel motiveret med at den enkelte ikke selv vil være i stand til at løse den opgave, fordi udbyttet af den ligger så langt ude i fremtiden, at det for den enkelte ikke er muligt udfra et sundt skøn at skaffe finansieringsgrundlag for opgaven. Derfor kan man ikke drage nogen sammenligning mellem den politik, som grundforbedringsloven er udtryk for, og den, der her foreligger. Det er ikke let for den enkelte at finansiere en grundforbedring, men det er let for det danske landbrug at finansiere en modernisering og rationalisering af dets mejerier, hvis landbruget ønsker en sådan, og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard skylder os egentlig et svar på, hvorvidt han er enig i, at der i øjeblikket findes midler i banker og sparekasser, på pengemarkedet i det hele taget, som landbruget kan benytte sig af, hvis det ønsker

mejerierne rationaliseret. Er der ikke rigelighed nok til dette formål?

Det ærede medlem advarer os imod at se socialisering alle vegne, men jeg advarer det ærede medlem mod at glemme konsekvenserne af den politik, der her er tale om. Konsekvensen er nemlig den, at i det øjeblik man begynder at udstykke Marshallmillioner til eet formål, vil det være utænkeligt at standse ved det. I det øjeblik man vil give en enkelt gren af erhvervslivet penge til $1\frac{1}{2}$ —2 pct. i rente, vil det være umuligt at udelukke andre dele af erhvervslivet fra at deltage i de samme fordele. Også de kan påberåbe sig eksportformål, også de kan påberåbe sig samfundsmæssige formål.

Nuvel, hvad betyder det? Det betyder naturligvis, at når vi begynder på denne politik, er vi inde i en udvikling, hvis slutpunkt vi ikke kender, men hvorom vi i alt fald har lov til at sige, at konsekvensen af den må være, at staten efterhånden påtager sig investeringsopgaverne og skaffer midlerne dertil, fordi der skal investeres til en rentesats, der ligger under markedsrenten. Og hvem skal betale det i det lange løb, når der ikke er flere Marshallmillioner at øse ud af? Ja, det skal naturligvis det danske samfund. Vi har den højtærede finansministers tale i fjor ved Ryslinge-mødet i aktuel erindring, da han udtalte, at han for sit vedkommende mente, at staten var bedre egnet til at spare end den private. Ja, det er også den eneste mulighed, der er tilbage, at staten må påtage sig opsparingen, når man bærer sig ad på den måde, vi her står i begreb med, og det er herimod jeg advarer vogteren af det frie erhvervsliv — en stilling, som det ærede medlem ofte vil sige, han forvalter bedre og dygtigere end nogen anden her i salen. Det forekommer mig, at det er denne side af sagen, det ærede medlem burde have forfægtet ved denne lejlighed.

Formanden: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har ordet for en kort bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Det ærede medlem hr. Aksel Møller var så venlig først at sige, at min argumentation i almindelighed lå så højt oppe, at det var vanskeligt for andre at se fejlen i den. Jeg forstår, at udgangspunktet for det ærede medlem er, at når det er mig, der argumenterer, må der nødvendigvis være en fejl, men at man ikke altid kan se den.

Jeg tror, det ærede medlem må have været borte fra salen under diskussionen, idet jeg netop har anført, at en betydelig